

Leerrede over Romeinen 3: 23, uitgesproken op Woensdagavond 16/11/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 89: 9

Lezen - Romeinen 3

Voorrede.

Zo-even zongen wij, uit de bekende 89e Psalm een vers, waar ook dit in voorkomt: "Ik heb hulp besteld bij een Held." Hoewel het een kort woord is, sluit het nochtans heel de zaligheid in, voor degenen die het in vrucht leren kennen. Immers, naarmate wij door Gods Geest worden verlicht en ontdekt aan onze staat, gelijk wij bij God staan aangemerkt, dan is daarvan toch de inhoud, dat wij in een staat zijn van algehele macht- en krachteloosheid. Onbekwaam tot het goede, althans tot dat goede dat rechtsgeldigheid heeft in het gericht van God, dus in overeenstemming is met Gods reine en heilige Wet. En, wat niet is naar de Wet, dat is verwerpelijk voor het aangezicht van God.

Daarbij komt nog, dat, zo wij niet naar de Wet zijn, de Wet de vloek over ons uitspreekt, gelijk geschreven staat: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen", zodat het bij de zondaar, als dat gekend wordt, een hopeloze staat en toestand is. In zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren, daaruit kunnen wij niet anders dan zondigen, schuld met schuld vermeederen, dus zonde aan zonde toevoegen.

Daardoor moeten degenen die dat gevoelen en beleven, gaan zeggen: "Dat gaat net zo lang met mij door, tot God mijn ongerechtigheid niet langer kan gedogen; het einde zal de last dragen." En telkens grijpt men weer terug om toch maar verandering teweeg te brengen. Doch steeds komt voor de dag: het gáát niet; een fiasco!

Nu staat daartegenover dat eeuwig Evangelie der Goddelijke genade, dat wij echter uit kracht van onze natuur links laten liggen. Want als het mogelijk was, dat wij ons met Wet en werken konden opwerken, waardoor God een welgevallen in ons nam, dan zouden wij zeker niet naar Christus en de genade omzien. Daar zijn we op tegen. Wij zijn zelfs zó verdorven, dat wij de duisternis liever hebben dan het licht.

Nu worden diegenen, die de hopeloosheid bij zichzelf gaan leren kennen, de liefhebbers van Christus en van de genade. Die dus niet weten hoe het moet aankomen, die zich bewust zijn, slechts schuld met schuld te kunnen vermeederen, waar het teweeg brengt: mijn oordeel staat vast, maar, och God, is er dan nog een weg waardoor ik die welverdiende straf kan ontgaan en weer tot genade kan komen? Ja zeker, die weg is er. Het antwoord zongen wij uit Psalm 89, en onberijmd lezen wij: "Ik - zegt God, die God tegen Wie wij gezondigd hebben - heb hulp besteld bij een Held."

Is dat zulk een hulp, dat, daar wij het niet alleen afkunnen, Hij ons nu wat ter hulpe komt, dus het gebrek van ons werk aanvult? Neen, dat kan niet. Want dan zouden wij krijgen een mengeling aan werk van een mens en van Christus. Hoe zou dat zulk een volkomenheid kunnen worden dat God daarin welgevallen zou nemen? Vooropgesteld is al ons werk slechts broddelwerk, en ten andere is Christus' werk, een werk dat geheel in overeenstemming is met de reine en heilige Wet.

Dus ons werk en dat van Christus kunnen niet in één vloeien. Daarbij komt, dat die Drieënige God alles geschapen heeft om Zijnszelfs wil, tot eer en verheerlijking van Zijn Naam. Ook het werk van herschepping en genade is tot verheerlijking van Zijn Naam. Als nu ons werk bij God in aanmerking kwam, aangevuld door Christus' werk, wie zou er dan eer ontvangen? God alléén? Zou Christus de kroon ontvangen? Zeker niet!

Wij gaven God niet de eer, en zongen niet:

... eeuwig bloeit de gloriekroon
op 't hoofd van Davids grote Zoon,

maar zouden zó bezet en ingenomen zijn met ons eigen werk, dat Christus' werk er maar "bij-zou-hangen" en "achteraan-komen". De zaak staat dus anders, en wel zo, dat Jezus Christus brandt van zondaarsliefde; Hij wil òf àlles voor de zondaar zijn en àlles aan hem doen - daar die zondaar het zelf niet meer kan - òf anders doet Christus niets. Dat moeten wij nooit vergeten.

Als zich dan bij ons gaat openbaren: ik ben in zo'n staat, dat aan mij alles gedaan mòet worden, anders is het voor mij eeuwig mis! Is dat dan vreemd? Neen, dat hebben wij nodig te weten. Want anders eren wij de Zoon niet gelijk de Vader. Toe, dan moeten wij die vernedering oppakken, en moeten wij maar gaan leren onszelf te verlagen, opdat wij Jezus Christus de plaats leren geven die Hem van de Vader gesteld is. Dus die plaats voor Hem leren innemen zoals God dat van ons wil: als een totaal hulpeloze, rampzalige, ongelukkige zondaar.

Wij lezen nog, dat op een keer de discipelen onder elkander twistten, wie toch wel de meeste onder hen zou zijn. Nu, wat zou Jezus daarvan zeggen? Hij nam een kindeke, en stelde dat in het midden van hen, en sprak: "Indien gij u niet verandert (dus, gij ook Petrus, Johannes en Jacobus, dat waren immers de drie die Jezus dikwijls apart meenam, zoals op Thabors hoogte, en zij waren ook het dichtst bij Jezus in Gethsémané's hof, maar nu stelt Jezus hen met allen gelijk) en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan."

Hij wil dus zeggen, gij moet in plaats van boven een ander te gaan staan, diè lage plaats gaan innemen, dat gij gaat beleven: ik ben als een hulpeloos kind, waar àlles aan gedaan moet worden. Dat is dan de rechte weg; dáár moet het heen. Nu is dat wel tegen onze natuur. Ja, want onze natuur is: klimmen, halen, hebben en houden. Maar wij komen met al dat werken, om wat te boven te komen en boven een ander uit te blinken, niet van onze plaats. Maar als wij ons vernederen, en worden als een kindeke, dan is daarvoor hulp besteld bij een Held. Als wij nu een machteloze worden, dan wil Koning Jezus alles doen.

Laten wij maar zo ongelukkig worden dat wij geen benen hebben om te staan, net als Mefibóseth. Daar heeft die man helemaal geen schade van gehad; want zij hebben hem gehaald uit Lodebar (lopen kon hij niet), en toen hij bij David kwam, was diens zeggen, dat hij hem alle akkers van zijn vader Saul zou weergeven. Daarbij mocht hij zijn kreupele voeten onder 's konings tafel steken, en aan zijn tafel eten. Heeft hij er nu schade van gehad? Wat ànderen niet hadden, dat had hij; hij zat daar als een prins. Zo doet Koning Jezus óók.

Benjamin was de jongste. Wie weet hoe zijn hart geklopt heeft, toen hij in Egypte kwam, want het deugde daar niet! Eerst hadden àl zijn broeders vastgezet en toen zij weg mochten, moest Simeon blijven. En nu zij weer in Egypte kwamen - Benjamin had méé gemoeten - ging het ook weer zo raar, want nu moesten zij bij Józef komen, in zijn huis! Ja, dat zou wel zijn om ze allemaal gevangen te nemen. Ze hadden wel gezegd wat ze zeggen konden - dat ze het geld, dat ze in de mond van hun zakken gevonden hadden teruggebracht hadden, en nog ander geld er bij, voor nú - méér konden zij er toch ook niet aan doen.

Voor Benjamin was het nu de eerste keer dat hij er kwam; onderwijl had hij veel kwade berichten gehoord, en vader was ook al zo bezorgd geweest! Nu ja, hij zàt daar dan. Maar, wie had dàt nu toch kunnen denken? Want, hoewel hij de jongste is, krijgt hij een vijfvoudige portie! Zó doet nu ook die Held, Hij Die de strijd aanbond met satan, Hij Die de Zonedelger is, Die dood, graf en hel overwon.

Die Held van Wie één van de vierentwintig ouderlingen tot Johannes zei: "Ween niet; zie de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken." Hij heeft dus waardigheid bij de Oude van dagen, Die op de troon zit. Zo moeten wij dan alles van die Held hebben. Bij Hem is de hulp, maar dan moeten wij de hulpelozen zijn. Want de onderwerpen die Hij dient, zijn hulpelozen, vernederden, boetvaardigen, verlorenen, ongelukkigen.

Hoe noodzakelijk hebben wij dan nodig om onszelf recht te leren kennen, te weten wie wij zijn, wat wij door onze val geworden zijn, om Jezus Christus te leren kennen, zoals Hij is: Zaligmaker! Daartoe vraag ik uw aandacht voor het Woord en getuigenis Gods, doch zoeken wij vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in het 23e vers van het ons zo-even gelezen 3e hoofdstuk van Paulus' zendbrief aan de Romeinen, waar Gods Woord aldus luidt:

Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods.

Leerrede.

Vragenderwijs begint de apostel, in dit hoofdstuk dat u zo-even in zijn geheel is gelezen, te handelen over: "Welke is dan het voordeel van de Jood? Of welk is de nuttigheid der besnijdenis?" Het antwoord is: "Vele in alle manier; want dit is wel het eerste, dat hun de Woorden Gods zijn toebetrouwd." Hij stelt daarin dus de Joden, in hun omstandigheid, boven de heidenen. Immers, dat is toch een daad van God Zelf geweest? Wij lezen in Psalm 147 (berijmd):

Hij gaf aan Jakob Zijne wetten,
deed Isrel op Zijn woorden letten;
Hij leerde z'in Zijn wegen wand'len;
zo wou Hij met geen volken hand'len;
Die moesten Zijn getuigenissen,
en Zijn verbondsgeheimen missen...

Wij zeggen dan, dat het een daad Gods geweest is. Hij heeft Abraham geroepen, heeft hem geleid en gebracht in het land Kanaän, Zijn verbond met hem opgericht en beloofd dat land aan zijn zaad te zullen geven. Ja, Hij heeft het teken der besnijdenis ingesteld als een teken des verbonds tussen Hem en Abraham en zijn zaad.

Nu was het niet zó, dat het Jodendom van een betere staat en kwaliteit was dan andere volkeren! De apostel Paulus zegt op een andere plaats (om zijn eigen woorden te gebruiken), dat God uit één bloede het ganse menselijke geslacht gemaakt heeft; dat zijn dus zowel de Joden als de heidenen. Maar zij zijn door God, vanaf Abrahams tijd, daarin onderscheiden van alle volkeren der aarde, dat God in het bijzonder Zijn bemoeienissen met hen wilde houden.

Wij kunnen het aldus uitdrukken, dat Juda en Jeruzalem de bakermat geweest zijn van de kerk en gemeente Gods, zodat degenen die hoorden van de God van Israël, naar Juda en Jeruzalem kwamen.

Zelfs de koningin van Scheba, toen zij gehoord had van de wijsheid van Salomo, kwam. Wij lezen ook van een kamerling, die ook die grote reis gemaakt had om te Jeruzalem te aanbidden. Hij keerde met een schat terug naar zijn land, want hij had een rol des boeks gekocht van de profeet Jesaja, om in zijn land het Woord van God te hebben.

In deze brief aan een gemeente uit de heidenen, legt de apostel in het bijzonder de nadruk er op, dat de heidenen wel tegen de Joden konden opzien, want dat was het oorspronkelijke volk van God, en zij waren heidenen. Wat een tegenstelling! Maar nu was door de komst van Christus de middelmuur des afscheidels tussen Joden en heidenen weggenomen, en het Woord van Christus Zelf was geweest tot Zijn apostelen: "Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden." Hij heeft de middelmuur weggenomen, zijnde een daad Gods.

De apostel beschrijft in dit derde hoofdstuk de staat van de mens, hoe het ganse mensdom is. Dat betreft dus zowel Joden als heidenen. Worden wij door Gods Geest en genade aan onszelf ontdekt, dan kunnen wij wel zeggen, dat wij in dit 3e hoofdstuk van de brief aan de Romeinen, ons portret vinden, ons beeld als in een spiegel zien: zó ben ik, dat is mijn geval.

Dat is zeer ernstig, want er staan hier heel wat zaken, die wij, als wij thuis komen, maar eens met aandacht en ernst moeten lezen. Hier staat ronduit: "Er is geen vreze Gods voor hun ogen." Daar uit het hart, de uitgangen des levens zijn, is dat dus geen kleinigheid! Ook zegt de apostel: "Hun keel is een geopend graf." En wat komt er uit een graf? Stank hè, van het verderf. De apostel spreekt dus niet met sierlijke woorden van de deugden en eigenschappen van een mens. Maar hij daalt dan ook af tot de werkelijkheid, namelijk hoe wij innerlijk zijn en hoe God ons beziet.

Niet, wat denk ik van mijzelf? Want, wat de apostel hier spreekt, dat put hij uit Mozes en de profeten, uit het Oude Testament, wat daar staat van een mens, en dat gaat hij aan het opsommen: zó is het, en zó is het. Ik leg er voor een ieder de nadruk op om daarop acht te geven. Immers, de zaak is zo, dat, als er in ons hart gaat werken omtrent de ernst van ons geval en de omstandigheid waarin wij zijn - een schepsel van God en op reis naar de hel - dan is dat niet om de handen in het haar te slaan en te denken: ik ben een héél bijzonder mens, mijns gelijke bestaat er niet; verschrikkelijk dat ik geboren ben, zo maar om te rijpen voor mijn eeuwige ondergang. Maar dat wij uit Gods Woord zouden verstaan, dat het nu genádetijd is, en dat het de rechte en goede weg is, dat ik nú leer kennen hoe ik in het hemelhof wordt aangemerkt, dus dat ik dat zèlf leer kennen.

Want, laten wij nu eens eerlijk en oprecht zijn met onszelf: is er van nature bij ons noodzaak tot geloof en bekering? Noodzaak tot wedergeboorte? Dan kunnen wij daarop aanstonds zeggen: "Neen, dat is er niet." Waarom niet? Wel, wij zien niet waartoe dat noodzakelijk is; want wij gevoelen niet dat wij in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren zijn - in zonde gewonnen en geteeld - en daarmede opgevoed. Wij zijn het gewoon om in de zonde te leven, gewoon om buiten God te leven. Het is voor ons helemaal geen bijzonderheid, want een ieder leeft in zijn natuurstaat buiten God in de zonde. Dat is héél gewóón.

Daarom moet er aanleiding en oorzaak zijn om hulp bij een Held te zoeken, te zoeken wedergeboorte en vernieuwing. De apostel behandelt die zaken hier grondig, zakelijk en recht. Hij laat niets zitten waardoor er bij de mens zou kunnen gaan werken van: "Ja maar, zou ...?" Neen! De apostel heeft hier al die ja-maars weggepraat.

Hij zegt namelijk in dit hoofdstuk: "Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij." Wij verstaan dan onder de gehele wereld: alle schepselen, waaronder dus begrepen Joden, heidenen, christenen, onchristelijken, niemand uitgesloten. Vervolgens staat er nog bij: "Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem." Hij behandelt de zaak uit en te na, want tegelijk gaat hij zeggen waartoe de Wet is, namelijk: "Door de wet is de kennis der zonde."

Hij wil hier zeggen: terloops zal ik u nog even het rechte gebruik van de Wet aanwijzen. Want wanneer wij gewaar worden dat wij voeten hebben die snel zijn om bloed te vergieten, vernieling en ellendigheid in onze wegen zijn, wij de weg des vredes niet kennen, en er geen vreze Gods voor onze ogen is, is niet om dan te gaan zeggen: "Dat is zo verschrikkelijk, dat moet ik eens gaan veranderen". Neen, de apostel wijst hier het rechte gebruik van de Wet aan, zeggende: "Uit de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde.

De zaak is dus dit, dat wij moeten gaan leren - zoals wij zo-even reeds zeiden - hoe wij bij God in Zijn troon staan aangemerkt. En dat is zó verschrikkelijk, want wij staan bij God aangemerkt, dat wij alleen kunnen zondigen en de maat vol meten. Zó staan wij bij God aangemerkt.

Degenen dan die de handen aan de ploeg slaan - aan het werk gaan om verandering teweeg te brengen - want een ieder, niemand uitgezonderd, wil zichzelf gaan veranderen en verbeteren, die zullen gaan ervaren: dat is mij onmogelijk, ik kan het niet.

Dan komt er voor de dag, dat degenen, die werkzaam zijn om minder zonden te gaan doen, te groter zondaar worden. En degenen, die het meest proberen om aan de eis der wet te voldoen, daar komt het meest voor de dag: het gaat niet, maar ervaren dat de zonde oorzaak neemt door het gebod, en juist waar de wet verbiedt, de natuur in tegenstand gaat werken.

Daarom: wat de wet wil, willen wij niet, en wat de wet niet wil, willen wij wel. Dat staat tegenover elkaar. Is dan die wet niet goed? De wet is goed, want de wet is heilig, en het gebod is heilig, rechtvaardig en goed. Maar wat zijn wij? Vleselijk, verkocht onder de zonde. Wij deugen niet. Daarom kan door de werken der wet geen vlees behouden worden. Van de wet staat er, dat de mens die deze dingen doet, door dezelve zal leven, maar wij kunnen het niet! Wij kunnen niet voldoen aan de eisen der wet, doordat wij zo verdorven zijn. Is het niet vreselijk?

Och, dat een ieder van ons er toch in ernst bij leve: ik deug niet, en daarom, hoewel die wet goed is, maar ik er niet aan kan beantwoorden en voldoen, meet ik hier de maat vol, tot God mijn ongerechtigheid niet langer kan gedogen. Al die zaken zijn ons nodig, wil de ernst gaan werken: ik moet door Gods Geest bearbeid en door die Geest wedergeboren worden.

Daarom lezen wij hier verder: "Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten; namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid." Dan volgt ons tekstwoord: "Want zij hebben allen gezondigd."

Nu gaat de apostel hier Gods genade verkondigen, en dat wel tot allen en over allen die geloven, want, zegt hij, er is geen onderscheid. De één staat niet boven de ander, want zij hebben allen gezondigd. Hier stelt de apostel mij en u, Joden en heidenen allen op één lijn: allen gezondigd. Dan voegt hij dit ernstige woord er nog bij: "En derven de heerlijkheid Gods."

Als er in de Schriftuur één woord is van ongemeen grote ernst, dan is het wel dit: "En derven de heerlijkheid Gods." Want dat sluit in, dat wij totaal ontworden zijn aan wat wij oorspronkelijk waren. God heeft de mens goed en oprecht en naar Zijn evenbeeld geschapen, in ware gerechtigheid en heiligheid, opdat wij God, onze Schepper, recht zouden kennen, van harte liefhebben, dienen en vrezen, en met Hem in de eeuwige zaligheid leven zouden, om Hem te loven en te prijzen. Dat is de oorspronkelijke staat van de mens. Nu zijn wij dat alles verloren door de val in ons stamhoofd Adam, die toch zijn ganse nageslacht vertegenwoordigde. Want Adam stond als hoofd in het verbond der werken, en vertegenwoordigde het ganse menselijke geslacht, dus ook wat nog geboren zou worden.

Daar Adam in overtreding is geweest, zo is door die daad zijn ganse nageslacht gevallen. Want hij stond als hoofd; het hoofd is gevallen en wij in hem. Wij hebben daartoe nodig de verlichting van de derde Persoon, de Heilige Geest, willen wij eigenen: de val in Adam; dat wij niet God noch Adam de schuld geven, maar dat wij onder die daad vernederd en verootmoedigd worden

en het gekerm zou opgaan:

't Is niet alleen dit kwaad - van mijn dadelijke schuld - dat roept om straf;
Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren;
mijn zonde maakt mij 't voorwerp van Uw toorn,
reeds van het uur van mijn ontvang'nis af. ...

Dit is dus het geval, dat wij het beeld Gods kwijt zijn. Het wordt hier genoemd: een derven, een missen van de heerlijkheid Gods. Wij zijn dat geheel verloren. Ja, in plaats dat wij beelddraggers Gods zouden zijn, zijn wij nu beelddraggers van satan geworden.

De catechismus leert ons, dat het beeld Gods in de mens zich uitsprak in ware gerechtigheid en heiligheid, om God recht te kennen. Wij zouden het kortheidshalve aldus kunnen uitdrukken, dat God de heerlijkheid van Zijn Wezen in Zijn schepselen had overgedrukt. Als wij spreken over het beeld Gods, dan moeten wij daarbij bedenken, dat God Geest is en dat wij stoffelijke wezens zijn.

Het naar Zijn beeld geschapen zijn is dan, dat Hij de mens verrijkte en versierde met Zijn heerlijkheid, in deze zin, dat er in de mens die rechtheid was, ook wel genoemd de zedelijke goedheid, waardoor hij geheel was als naar het evenbeeld van God, Die alleen goed is.

Wat van God komt is goed en wat van de mens kwam in de staat der rechtheid, was ook goed; want die mens was in zuivere rechtheid of gerechtigheid. Het kon niet anders of bij die rechtheid of gerechtigheid was tegelijk heiligheid. God heilig, de mens ook heilig. Want er was van die rechtheid van God in de mens. Nu kan het niet anders of dat sprak zich ook uit in heiligheid, in zuiverheid, waardoor de mens zó was, zoals wij nog lezen, dat hij - Adam - God kende aan de wind des daags. Er was zóveel van het evenbeeld Gods in Adam, dat hij aan de wind des daags zijn Schepper kende, zich dat deed aanvoelen. Die kennis woonde in hem.

Wegens de reinheid der schepping, naar het beeld Gods, kon hij niet anders dan God liefhebben, dienen en vrezen; hij kon ook niet anders dan Eva liefhebben als zichzelf, omdat hij geheel goed was. Mint God Zichzelf, mint Hij Zijn schepselen, zo minde Adam, God boven alles, maar minde ook Eva als zichzelf. Dat waren allemaal zaken die voor zichzelf spraken.

Nú derven wij die heerlijkheid, dat sieraad, en zijn in zo'n schrikkelijke staat, dat wij niet meer bij God kunnen verkeren. Wij zijn niet meer recht, niet meer heilig, wij zijn die kennis van rechtheid en heiligheid geheel kwijt en zó verdwaasd, dat de mens zich slechts enige gedachte van God vormt. Al zijn wij opgevoed onder de leer van het Woord van God, zo verstaan wij nochtans geen tittel noch jota van de verborgenheden van het Koninkrijk. Wij derven Zijn heerlijkheid, missen de rechte kennis. In Jesaja lezen wij: "Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, hetwelk men geeft aan één, die lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. Of men geeft het boek aan één die niet lezen kan, zeggende: Lees toch dit, en hij zegt: Ik kan niet lezen." Dat is, omdat wij de heerlijkheid Gods derven.

Daarom, als ulieder deel soms is, dat hoewel gij in de Bijbel leest, onder het Woord gaat, Zijn volk hoort spreken, het toch zo treurig bij u gesteld is, dat u denkt wel een uitzondering op de regel te zijn, omdat ge even dom, onwetend en vervreemd blijft, dan moet ge dit 23e vers uit hoofdstuk 3 van de brief aan de Romeinen maar eens lezen, want daar staat: "Hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods."

Och, wij zijn - in een totaal l0s zijn van God - in algeheel gescheiden zijn. Er zit een breuk: de zonde! Dat is toch de overtreding van Zijn wil, van Zijn wet? Die wet, die bij Adam ingeschapen was, om God boven alles lief te hebben en de naaste als zichzelf. Die wet was in Adam

ingeschapen, lag in hem verklaard. Doch nu komt satan en zegt: "Gij zult als God wezen." Eva gelooft het en Adam gelooft het ook. Zij hebben gegeten van die boom, waardoor zij overtraden, indruisten tegen Zijn wil, tegen Zijn wet die bij hen ingeschapen was.

God is een reine Majesteit, Hij kan daar niet overheen stappen en toen is daar aanstonds voltrokken wat God gesproken had: "Ten dage, (dus op hetzelfde ogenblik!) als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven." God wil zeggen: zondig je, dan sterf je te gelijkertijd. Welke dood zijn zij gestorven? De geestelijke dood, dat is: het af, het lès, het gescheiden zijn van God, onze Schepper. Daarom lezen wij in de Schriftuur steeds van: goddeloos, of van goddeloosheid, dat is: van God af!

Nu hebben wij allen gezondigd, en zijn allen van God af, dervend zijn heerlijkheid. Alle sieraad zijn wij kwijt; wij zijn geheel misvormd, totaal ontsierd. Wat is er in ons? Is er, dat naar God vraagt, dat God zoekt? Is er bij ons liefde, eer, vrees, eerbied? Het is er niet. Zoek het maar, doch je vindt het niet. Wij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods!

Nu getuigt God, dat wij, door dat af en los zijn van Hem, en nauw verbonden te zijn aan satan (want wij zijn van God afgevallen en satan toegevallen), een verbond gesloten hebben met de dood en een voorzichtig verdrag met de hel. Het is toch wat! Nu viert hoogtij, dat wij geneigd zijn God en onze naaste te haten. Een verbond met de dood, een verdrag met de hel, God en de naaste hatend, dat zijn de grondslagen van ons verdorven hart.

Als wij dat nooit leren kennen, dan blijven wij in onze oude natuurstaat hangen, dan is er geen noodzaak: "ik móet er út". Dan kunnen wij ons - als er niet op een behoorlijke wijze verlichting en ontdekking van de werkelijkheid van onze staat en van ons geval is - dekken met godsdienst, waardoor wij wèl boven een ander staan met: ja, je hebt zoveel goddelozen en ongodsdienstigen, sabbatschenders, dronkaards, overspelers, wat is er niet te doen, maar zó zijn wij niet! Dan dekken wij ons met de wijde mantel van godsdienst, en dekken daarmee onze naaktheid voor God.

Maar zullen wij er aan denken, dat, toen God met Adam ging spreken, God aanstonds de vijgenboombladeren er af sprak. Want Zijn Woord was: "Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt? Hebt gij van die boom gegeten, van welke Ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt?" Als wij met God in aanraking komen, dan komt heel onze godsdienst niet in aanmerking. Maar God zal ons aanspreken, dat wij gezondigd hebben en Zijn heerlijkheid derven. Al dekken wij ons met: wel eens ernstig geweest, wel eens geweend en ook wel eens werkelijk aangedaan geweest, maar is dat een kleed om daarmee onze zonden te dekken terwijl wij Zijn heerlijkheid, Zijn dierbaar Godsbeeld derven? Gaat dat? Dat kàn toch niet!

Wiens hart is niet eens geroerd, die zijn verkeer heeft onder de prediking van Wet en Evangelie, als er gesproken werd over de ernst wat dat zal zijn om straks in de handen van God te vallen en dan voor eeuwig buiten God en Zijn gemeenschap verwezen te worden. Dat Zijn ogen dan zullen zijn als vuurvlammen om ons te verslinden, en dat degenen, waarmee wij hier omgang hebben gehad, hetzij een vader, moeder, of broers, zusters, ja zelfs eigen kinderen of vrienden die wij hier gekend en erkend hebben als Gods volk, ons dan mede zullen verdoemen.

Wiens hart raakt dat niet eens, als wij bedenken: twee op één bed, de één aangenomen, de ander verlaten? Of, ons verkeer hebben gehad onder het Evangelie, en nu bijna bewogen door 't heilig Woord, bijna getrokken door 't liefdekoord. Bijna! Maar, dat geeft troost noch baat, wanneer eens het stervensuur slaat. Want dan is het: voor eeuwig, voor ééuwig te láát! Bij wie komt er dan niet eens een traan uit de ogen?

Als er bijvoorbeeld in de lijdensweken gesproken wordt over Christus' lijden, en er worden aandoenlijke zaken naar voren gebracht, wie is er dan niet eens bewogen?

Want men moet toch wel een hart van steen hebben, waar het menselijk gevoel helemaal uit is, als wij nóóit eens bewogen worden als wij gedenken wat Christus Zich getroost heeft uit liefde. Er is nog een vers:

Ik deed als Jeruzalems dochter weleer;
ik weend' om de pijn van mijn lijdende Heer',
en dacht er niet aan, dat ik zelf door mijn schuld
Zijn kroon had gevlochten, Zijn beker gevuld.

Wanneer er eens over de liefde Gods, in Christus, gesproken wordt, wie is er dan niet eens bewogen? Dat is toch voor de hand liggend! Als er wel eens een vers, een tekst, een toestand, een ontdekking van dat werk geweest is, is dat dan een bedekking? Het is wel jammer dat wij het er soms voor gebruiken, maar ... dat is de bedoeling niet! Hier staat: "Hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods."

Paulus legt er hier de nadruk op, en legt de vinger op de zere plaats - wat onze staat en ons geval is - opdat hij ons daarmee aan het verstand en hart zou brengen, dat wij nodig hebben gezaligd te worden, dus dat wij hulp zouden zoeken bij die Held, omdat wij zèlf niets kunnen.

Wat ik u dan bidden mag, och, laten wij toch achtgeven op de noodzakelijkheid van bekering. Laat een iedere dienaar - al naar gelang hij innerlijk onderlegd en onderwezen is - de mens behoorlijk verkondigen dat zijn staat buiten Christus een verdoemelijke staat is. Laten wij bedelen, dat Hij ons recht ontdekke, lere, en onderwijze, opdat wij onszelf recht en grondig leren kennen.

Want als dat het geval is, zal je eens zien wat er voor de dag komt! Dan zal men zich in nood, hartelijk tot God en Zijn genadewerk gaan uitspreken. Dan kan Hij voor ons gaan worden die edele Plante van Naam, Immanuël, God met ons. Dan zullen de snaren van het hart gespannen gaan worden, ziende dat er alleen in Hem uitkomst is, en dat alles wat aan Hem is gans begeerlijk is. Dat de zaligheid uit God is en dat voor zulken die gezondigd hebben, die de heerlijkheid Gods derven en de drievoudige dood verdiend hebben. Dáár de zaligheid voor! Wat een goddelijk werk.

Zijn wij gezaligd, dan weten wij, dat wij uit die staat gehaald zijn. Maar nu wil Hij verder hebben, dat: "Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem." Dus, als die in Adam verdoemd zijn geworden en nu geheel op Koning Jezus aangewezen zijn. Want Hij alleen is het leven.

De tijd is voorbij, dus wij moeten afbreken. Als God het geeft, laten wij dan de volgende week de draad hier weer opnemen, om verder te spreken dat wij uit genade uit zo'n staat van oordeel en vloek gehaald worden. Dat de God aller genade het gesprokene achtervolge en Zijn Woord nog heilige tot noodzaak van bekering en geloof in Jezus Christus. Amen.

Slotzang:

Psalm 81: 10

Eert geen uitlands God; ...

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.